

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 320/2024
07.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Бајазит адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Стефан Високи“, Смедеревска Паланка, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3491/23 од 14.09.2023. године, на седници одржаној 07.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3491/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1 94/2022 од 07.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име разлике у накнади трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за мај 2022. године, са релације ... – ... – ... за релацију ... – ... – ..., исплати 8.800,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада на релацији ... – ... – ..., почев од 01.06.2022. године до 01.03.2023. године исплати 8.800,00 динара месечно све са законском затезном каматом од тренутка падања у доцњу исплате сваке месечне разлике па до исплате, а од 01.03.2023. године износ од 16.840,00 динара па све док за то постоје законски услови. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 46.476,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3491/23 од 14.09.2023. године, ставом првим и другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1 94/2022 од 07.03.2023. године у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка и обавезана тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00

динара, док је ставом петим изреке одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију побијајући одлуку из свих законских разлога, с позивом на одредбе члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20, 10/23 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у радном односу код тужене по основу уговора о раду број ... од 17.10.2016. године, у којем је као место пребивалишта запослене – тужиље наведена Дана 26.10.2017. године, тужиља и тужена су закључиле уговор о специјализацији број ..., а затим и анекс уговора о раду број ... бр. ... од 29.06.2022. године, којим је тужиља након положеног специјалистичког испита од 21.04.2022. године распоређена на послове специјалисте ..., ... у служби ..., а као место пребивалишта тужиље наведена је У периоду од заснивања радног односа тужена је тужиљи исплаћивала трошкове превоза за одлазак и долазак на посао на релацији ... – ... – Почев од 29.04.2022. године тужиља има пријављено пребивалиште на адреси у ..., Општина ..., на којој адреси и живи почев од априла 2022. године. Тужиља на посао у болници тужене у ... долази из ..., а њен захтев за исплату трошкова превоза према новом месту пребивалишта тужена је одбила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је на основу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 14. Правилника о уговарању здравствене заштите из обавезног здравственог осигурања са даваоцима здравствених услуга за 2022. годину, усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду исплати тражене износе утврђене налазом вештака.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев са образложењем да у ситуацији када тужена као послодавац није дала сагласност тужиљи као запосленој за увећање трошкова превоза на новој релацији ... – ... – ..., не постоји ни законска обавеза тужене да тужиљи исплати увећане трошкове превоза за долазак и одлазак са посла.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, број 75/2014) који је у примени од 29.07.2014. године, промена места становања запосленог након закључења уговора о раду не може утицати на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца.

Одредбом члана 14. став 1. Правилника о уговарању здравствене заштите из обавезног здравственог осигурања са даваоцима здравствених услуга за 2022. годину прописано је да се накнада трошкова за долазак и одлазак са рада, за запослене који користе превоз, утврђује на основу обрачунских и исплаћених трошкова за октобар 2021. године пројектованих на годишњи ниво. Ставом 2. истог члана, прописано је да се усклађивање накнаде из става 1. овог члана врши у току уговореног периода на основу обрачунских расхода здравствене установе за ову намену у току 2022. године. Ставом 3. истог члана прописано је да Републички фонд не обезбеђује средства за утврђење трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, који су настали због промене места становања запосленог након закљученог уговора о раду.

У конкретном случају, тужила је засновала радни однос са туженом уговором о раду на неодређено време од 17.10.2016. године. У време заснивања радног односа, тужила је имала пријављено пребивалиште у ..., а тужена јој је за долазак на рад и одлазак са рада исплаћивала накнаду на име трошкова превоза на релацији ... – ... – Почев од 29.04.2022. године, тужила је променила пребивалиште и пријавила се у ..., о чему је благовремено обавестила послодавца и затражила да јој се накнада трошкова превоза исплаћује за релацију ... – ... – ... у висини месечне карте аутобуског превоза. Тужена као послодавац није дала сагласност тужилци за увећање трошкова превоза на новој релацији ... – ... – ..., а у анексу уговора о раду од 29.06.2022. године није извршена промена места пребивалишта тужилце.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, те чињеницу да је тужила променила место пребивалишта након закључења уговора о раду (заснивање радног односа), а да по поднетом захтеву за исплату увећаних трошкова превоза тужена као послодавац није дала сагласност, то и по оцени Врховног суда тужилци не припада право на накнаду увећаних трошкова ради доласка и одласка на рад, због чега не постоји ни обавеза тужене да тужилци накнади увећане трошкове превоза за утужени период, с обзиром да је тужена као послодавац у свему поступила у складу са законом.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**